

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: BESVÆRGELSEN

Citation: Aarestrup, Emil: "BESVÆRGELSEN", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare02val-shoot-workid63006/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

BESVÆRGELSEN

- I Jeg hørte det med Gysen:
Du var en Hex — fortjente
For dine Hexekonster,
At du paa Baalet brændte.
- II Musikkens søde Tummel,
Din Stemmes Klang og Fylde —
En Røst som tusind Aanders —
Hvem kunde du det skyldte —
- III Dit Blik, saa sort, som Natten
Som Dagen hedt — hvem anden —
Dit Ansigt, næsten afgjort
Guddommeligt — end Fanden?
- IV Det var beviist, desværre:
Hvordan Du i dit Kammer
Har Aanderne besvoret
Eensom, ved Lampens Flammer.
- V Fra Nakken faldt vellystig
Fletningen ned, som Snogen;
Din Kind var hvid; foran dig
Opslaaet hvilte Bogen.

VI Du støttede din Pande
Mørkt grublende til Armen —
Du vendte langsomt Bladet
Og løste op for Barmen

VII Hvad var din gamle Tante,
Som nikked, ud paa Natten
I Lænestolens Puder,
Andet, end Marekatten?

VIII Hun rakte sig og strakte,
Hun gaved høit — forvoven
Kjærtetned du Uhyret —
Begav sig til Alkoven.

IX Du snoete om din Finger
Krøllernes Ring — I Speilet
Faldt dine Blik — o Intet
I Trylleriet feiled!

X Nu kommer dog det Værste!
Du læste høit af Bogen —
Du stirred hen i Luften,
Som om du vented nogen.

XI En Ugle skreg i Haven,
Et Glam af Hunden hørtes —

Og i den mørke Baggrund
Dørteppets Folder rørtes.

XII Paa Væggens Blomsttapeter
En Skygge saaes — af Aanden,
Du havde kaldet, Skyggen
Var virkelig forhaanden.

XIII Du tegned dine Kredse,
Du dine Arme strakte;
Du læste dine Formler
Som Geisten skulde agte.

XIV Men Aanden var balstyrig —
Den trodsed Formularen —
Man kunde see paa Skyggen,
Bestandig voxte Faren.

XV Den greb dig, Ulyksalige,
Om Livet i sin Vildhed —
Dog intet Angstraab hørtes
I Nattens dybe Stilhed.

XVI Men det blev mørkt — Bælgmørke —
Og Midnatsklokken dirred —
Forgjæves fra sin Rude
Gjenboens Datter stirred.

XVII Først Klokken fire saae hun,
Da Taagerne sig hæved,
En Skikkelse, en rædsom,
Som fra din Tærskel svæved.
